

Molt soroll independentista per a no res

ANDREU MAYAYO

PÚBLICO, 07 Oct 2010

La República Catalana proclamada per Francesc Macià el 14 d'abril del 1931 es va esvanir només tres dies després en un pacte amb el nou Govern provisional republicà tot seguint el full de ruta marcat l'estiu anterior a Sant Sebastià. Ras i curt, s'acceptava l'autogovern de Catalunya (la Generalitat) dins del nou ordre institucional republicà. Macià li va confessar al seu escuder fidel, Ventura Gassol, el disgust per la manca de suport a l'efímera República Catalana. De fet, conclouïa l'avi, els catalans prefereixen la democràcia a Espanya abans que el separatisme.

El 6 d'octubre del 1934, el president Lluís Companys va proclamar l'Estat Català dins la República Federal Espanyola, un gest sediciós esperonat per l'actitud insurreccional de les esquerres espanyoles davant l'accés al Govern de la Confederación Española de Derechas Autónomas. El brindis al sol de Companys va ser provocat, en bona mesura, per l'augment del protagonisme dels sectors ultranacionalistes lligats a Estat Català i, molt especialment, per la figura de Josep Dencàs, el conseller de Governació que, al cap i la fi, va fugir per les clavegueres del Palau de la Generalitat. Tot plegat un estirabot que va desfermar una extensa repressió política i social.

D'un temps ençà vivim una altra febrada independentista, que va tenir el seu miratge més espectacular en la manifestació del proppassat més de juliol. L'independentisme, per descomptat, suma voluntats entre els nacionalistes, però això no el fa majoritari en el conjunt de la societat. Els

partits nacionalistes, fins ara, mai han superat el terç dels electors. Mas no farà mai de Macià ni de Companys. A tot estirar, de Pujol.